

JAMES PATTERSON
& MAXINE PAETRO

NAROZENINY

ŽENSKÝ VYŠETŘOVACÍ KLUB

KLOKAN

SÉRIE DETEKTIV ALEX CROSS

A PAVOUK PŘICHÁZÍ	ČERNÝ TYGR
SBĚRATEL POLIBKŮ	UVIDÍŠ, ZEMŘEŠ
JACK A JILL	MISTROVSKÝ TAH
KOČKA A MYŠ	ZABÍT ALEXE CROSSE
TANEC SMRTI	POSEDLOST
SPIRÁLA ZLOČINU	ŠŤASTNÉ A VESELÉ
CHUŤ KRVE	PŘÍMÝ ZÁSAH
ČTYŘI SLEPÉ MYŠKY	CITLIVÉ MÍSTO
MISTR ZLOČINU	HODINA PRAVDY
VE ZLOMKU VTEŘINY	NA TENKÉM LEDĚ
POŠTA OD MARY	NA ŠPATNÉ STRANĚ
NEDOSTATEK DŮKAZŮ	SKRYTÝ ZÁMĚR
PODRAZ	

SÉRIE ŽENSKÝ VYŠETŘOVACÍ KLUB

PRVNÍ MUSÍ ZEMŘÍT	DVANÁCTÉ ZLO
DRUHÁ ŠANCE	OSUDNÁ TŘINÁCTKA
KAŽDÝ TŘETÍ DEN	ČTRNÁCTÝ HRÍCH
ČTVRTÝ V POŘADÍ	PATNÁCTÝ SKANDÁL
PÁTÝ JEZDEC	ŠESTNÁCTÁ LEŽ
ŠESTÝ CÍL	SEDMNÁCTÉ ZNAMENÍ
SEDMÉ NEBE	18. RUKOJMÍ
OSMÉ DOZNÁNÍ	19. VÁNOCE
DEVÁTÝ SOUD	20. OBĚŤ
DESÁTÉ VÝROČÍ	21. NAROZENINY
JEDENÁCTÁ ROZHODNE	

SÉRIE PRIVATE

SOUKROMÉ HRY	JEN PRO ZVANÉ
PODEZŘELÝ Č. 1	PASTÝŘ
SOUKROMÁ PRAVIDLA	JASNÝ CÍL

SAMOSTATNÉ TITULY

HRA NA SCHOVÁVANOU	PROVINILÉ MANŽELKY
DENÍK – ROMANCE	NEZNÁMÝ SOUPEŘ
LÍBÁNKY	DOKONALÁ ILUZE
DŮM NA PLÁŽI	SMEČKA
STOPY V PÍSKU	DRUHÉ LÍBÁNKY
ZÁLUDNÉ VLNY	NEROZLUČNÝ PÁR
BIKINY	VADÍ, NEVADÍ
VÝSTRAHA	VOLAVKA
OKO ZA OKO	VRAŽEDNÁ HRA
OKAMŽIK PŘEKVAPENÍ	ZAČNI SE PTÁT
POHLEDNICE SMRTI	VELKÝ ZÁVOD

edice
KLOKAN

Copyright © 2020 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu 21ST BIRTHDAY
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím
Little, Brown and Company
Little, Brown and Company is a division of Hachette
Book Group, Inc. přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Kateřina Duchoňová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-032-0

*Na památku Phillipa R. Hoffmana,
rádce a přítele*

PROLOG

Cindy Thomasová následovala asistentku Roberta Barnetta dlouhou chodbou v sídle právnické firmy Barnett a společnosti ve Washingtonu, D. C.

Ta schůzka mohla být počátkem něčeho úžasného a ona se na ni oblékla jako vítěz: do elegantních černých šatů a na míru ušité černé kožené bundy. To vše doplnil náznak červené rtěnky a sebedůvěra, která z ní přímo číselala.

Bob Barnett, právník a literární agent, ji zastupoval jako autorku knihy z žánru literatury faktu zvané *Fishova dívka* a podařilo se mu prodat práva uznávanému nakladatelství. Její debut měl skvělé recenze a nakrátko se ocitl na spodní příčce žebříčku bestsellerů deníku *The Times*.

Fishova dívka popisovala skutečný příběh psychopatického sériového vraha a jeho stejně nebezpečné a nemorální přítelkyně. Cindy psala do soudní rubriky *Chronicle*, „Fishovu dívku“ pomohla dopadnout a kniha končila přestřelkou stejně jako případ, který byl jejím předobrazem. Cindy zasáhla do paže kulka ráže 9mm, ona palbu opětovala a osobně toho šíleného vraha zneškodnila.

Zkušenosti, jež Cindy získala při psaní *Fishovy dívky*, byly velmi cenné, ale kniha už nebyla žádná žhavá novinka. Nakladatelské věstníky hlásily, že její prodej klesá ve všech kategoriích, a Cindy plně zaměstnávala její každodenní práce.

Potom, minulý týden, jí domů zavolal Bob Barnett a řekl: „S velkým zájmem sleduju vaše články o Burkeovi. Skvělá

práce, Cindy. Když je zpracujete do nabídky, věřím, že bych to mohl prodat.“

Požádal ji o nástin budoucí knihy; úvod, rozvržení jednotlivých částí a aspoň jednu kompletní kapitolu, kde by předvedla svůj styl případným zájemcům, kteří nečtou *Chronicle*. Nabídl jí letenku a pokoj v Ritzu pro případ, že by byla ochotná přiletět do Washingtonu a setkat se s ním, aby spolu probrali její reportáže o nejnovějším případu sériových vražd. Cindy si dovolila doufat, že se Barnettovi podaří zopakovat to dřívější kouzlo.

„Zavolejte mi, až budete připravená,“ řekl jí.

To netrvalo dlouho.

Teď ji Barnettova asistentka zavedla do rohové kanceláře, pověděla jí, že šéf má zpoždění, a dodala: „Udělejte si tu pohodlí, slečno Thomasová. Kdybyste něco potřebovala, budu hned vedle.“

Kancelář vypadala stejně, jak si ji Cindy pamatovala. Koberec byl trávově zelený. Deska Barnettova pracovního stolu byla ze zeleného mramoru a na všech rovných plochách hrdě stály květináče s orchidejemi, většinou v plném květu. Knihovna stojící kolmo k Barnettově stolu obsahovala všechny knihy, které prodal; Cindy si všimla, že *Fis-hova dívka* je povytažená, jako by si ji Bob před jejich schůzkou prolistoval.

Cindy dělalo dobře vidět ji zařazenou mezi autory zvukových jmen, a poté, co si se svou knihou udělala selfie, aby se mohla pochlubit Richiemu, posadila se na pohovku pro návštěvy.

Když Barnett nakráčel do své kanceláře a řekl: „Cindy, omlouvám se, že jsem vás nechal čekat“, byla už na něho připravená.

„Nic se neděje, Bobe.“

Potřásl jí rukou, kterou sevřel v obou dlaních, a otočil si křeslo šikmo k pohovce, na níž seděla. Byl to pohledný muž

ve značkových brýlích, přirozeně opálený, s hustými šedými vlasy, příjemný a hovorný.

Uznale se usmála, naklonila se dopředu a její agent šel rovnou k věci.

„Přečetl jsem váš nástin na posezení. Ten příběh se vyrovná takovým jako *Helter Skelter*, *Černá Dahlia* a *Chladnokrevně*. Nemůžu se dočkat, až si poslechnu podrobný závěr. Když přesvědčíme ty správné lidi, bude tenhle příběh bomba, Cindy. Naprostá bomba.“

ČÁST JEDNA

O PĚT MĚSÍCŮ DŘÍVE

KAPITOLA 1

V půl šesté odpoledne pracovala Cindy Thomasová ve své kanceláři v *San Francisco Chronicle*, když uslyšela, jak ženský hlas volá její jméno.

Přesněji řečeno, *ječel* ho.

„Cinnn-ddyyyyyyy!“

Cindy odtrhla oči od notebooku, pohlédla skrz skleněnou stěnu kanceláře do redakční místnosti a uviděla vysokou, mrštnou ženskou postavu kličkovající bludištěm kójí. Vybírala rohy s obratností poníka na pólo, zatímco ji pronásledoval člen ochranky s pneumatikou jako od nákladáku – a zaostával za ní.

Jako reportérka měla Cindy vycvičené oko na detaily. Žena, která vykřikovala její jméno, měla na sobě sportovní legíny, mikinu hokejového týmu Bruins, na hnědých vlasech po bradu pletenou čepici a po tvářích jí stékala řasenka. Vypadala odhodlaně – a vyšinutě. Ta hubená, asi pětáctyřicetiletá osoba ani nezpomalila, když proběhla dveřmi její kanceláře, a okamžik nato se už oběma rukama opírala o její stůl a upírala na ni zarudlé oči s černými linkami.

Křikla na Cindy: „Jsem Kathleen Wyattová. K. Y. Pamatujete?“

„Vaše internetová přezdívka.“

Wyattová řekla: „Dneska ráno jsem napsala příspěvek do vašeho blogu. Moje *dcera* a její malá *holčička* se pohřešují, zabil je její *manžel*.“

Ve dveřích se objevil udýchaný člen ochranky Sean Arsenault. „Omlouvám se, slečno Thomasová. Vy,“ oslovil ženu, která se opírala o stůl, „půjдете se mnou. Hned.“

„Kathleen, jste ozbrojená?“ zeptala se Cindy.

„Ale no tak.“

„Počkejte venku, Seane,“ řekla Cindy. „Posadte se, Kathleen.“

Člen ochranky řekl, že bude hned za dveřmi, a zaujal postavení o pár metrů dál. Cindy obrátila pozornost zpátky k ženě, která teď seděla na židli před jejím stolem, a ignorovala pátravé pohledy reportérů v redakční místnosti za skleněnou stěnou své kanceláře.

Cindy řekla: „Už si na vás vzpomínám. Kathleen, musela jsem váš příspěvek z blogu odstranit.“

„On ji *bije*. Jsou *pryč*.“

Do kanceláře nahlédl nakladatel a šéfredaktor Henry Tyler. „Všechno v pořádku, Cindy?“

„Díky, Henry. V pohodě.“

Přikývl a pak poklepal na ciferník hodinek.

Cindy přikývnutím potvrdila, že o uzávěrce v šest ví. Její reportáž o střelbě v Tenderloinu byla ve fázi doladování. Henry prohodil pár slov se Seanem a pak zavřel dveře.

Cindy se obrátila zpátky ke Kathleen Wyattové a řekla: „Obvinila jste člověka a zveřejnila jste jeho jméno. Pravidla jsou přímo na té stránce. Žádné vulgarismy, jména ani osobní útoky. Mohl by vás žalovat pro pomluvu a taht *Chronicle* po soudech až do začátku další doby ledové.“

„Zdáte se tak milá, Cindy,“ řekla Wyattová. „Ale ve skutečnosti vám jde jen o peníze jako všem.“

„Děláte to zas, Kathleen. Musím vás požádat, abyste odešla.“

Žena si složila ruce na Cindyin stůl, sklopila do nich hlavu a začala vzlykat. Cindy napadlo, že Kathleen Wyattová je bez sebe strachy.

„Kathleen,“ řekla. „Kathleen, víte jistě, že ten muž zabil vaši dceru a vnučku?“

Kathleen zvedla hlavu a zakroutila jí. „Ne.“

Cindy řekla: „Další otázka. Ohlásila jste to už na policii?“

Tentokrát Kathleen přikývla a odpověděla: „Ano. Ano, ano, ano, ale copak tu malou našli? Ne.“

KAPITOLA 2

Zatímco si Kathleen Wyattová utírala oči mikinou, otevřela Cindy komentář, který toho rána přesunula do koše, a znovu si ho přečetla.

Kathleen psala o svém zeti Lucasi Burkeovi a velkými písmeny se snažila vykřičet do světa, že týral její dceru Taru a ubližoval i jejich děcku Lorrie. Kathleen uvedla, že se o obě hrozně bojí, protože věří svému instinktu.

Cindy si Kathleenin příspěvek přečetla krátce poté, co se na jejím blogu objevil. Kvůli velkým písmenům, mnoha pravopisným chybám a obsahu toho příspěvku poslaného na novinový blog se jí původně zdálo, že ho napsal nějaký cvok. Nebo troll.

Teď, když Kathleen svůj příběh odvyprávěla Cindy osobně, její důvěryhodnost stoupla. Ale k sakru, Cindy nemohla vědět, jestli Kathleen není paranoidní nebo pod vlivem pochopitelné paniky vyvolané rizikem, že by osoby jí drahé mohly být v nebezpečí – nebo něco horšího. Její strach byl odůvodněný a domněnka, že manžel její dcery je schopný vraždy,

pravděpodobná. Stávalo se to až příliš často. Cindy se cítila provinile při pomýšlení, že od chvíle, kdy Kathleen zveřejnila svůj zoufalý příspěvek, mohlo dojít k nejhoršímu. Přesto však nemohla nic dělat.

Kathleen uhodila do stolu, aby upoutala Cindyinu pozornost.

Hlasem chraptivým od toho, jak křičela, řekla: „Zavolala jsem policii, jakmile se mi Taru nepodařilo najít. A když už jste na policii volali nejmíň třikrát, musíte prosit, aby vás vyslechli. Ale já to udělala. Mojí dceři je dvacet. Je dospělá. Policisti zavolali psovody a spustili kvůli mojí vnučce výstrahu Amber. Nebo to tvrdili. Mně na telefon nic nepřišlo.“

„Říkala jste, že té pohřešované holčičce je rok?“ zeptala se Cindy.

„Bude jí rok a půl.“

„Určitě po ní pátrají.“

Kathleen sáhla do své ledvinky a vytáhla fotografii matky s dítětem. Tara byla bruneta jako Kathleen a Lorrie byla ru-sovláska. Obě vypadaly velmi mladě.

„Lorrie je přesně šestnáct měsíců. Moje dcera obvykle bývá s malou celý den doma. Zašla jsem tam. Dům je prázdný. Její auto je pryč. Neustále jsem jí volala a *pokaždé* jsme spolu mluvily ráno, když Lucas odešel do práce. To miminko může být už mrtvé. Kdybyste tuhle fotku zveřejnili už před šesti hodinami –“

„Jsem reportérka, Kathleen. Musíte si uvědomit, že potřebuju potvrzení. Ale i tak je mi líto –“

„Neopovažujte se mi říkat, jak vám to je líto. Lítost mé dceři nepomůže. Lítost nepomůže jejímu děcku.“

„Počkejte chvíli,“ řekla Cindy. Prošla si svůj článek o střelbě v Tenderloinu, změnila pár slov a pak přepsala závěr. Napsala e-mail Tylerovi, přiložila k němu reportáž a poslala ho.

Když stihla uzávěrku, obrátila se ke Kathleen. „Nic neslibuju. Uvidíme, co se dá dělat.“

KAPITOLA 3

Cindy vytočila číslo uložené v mobilu a pak bubnovala prsty do stolu, dokud to Lindsay nezvedla.

„Boxerová.“

„Linds, potřebuju poradit. Je to důležité.“

„Stalo se ti něco?“

„Ne, jsem v pořádku. Mohla bys věnovat chvílku ženě, která pohřešuje dceru a vnučku?“

„Já?“

„Díky, Linds. Dám tě na hlasitý odposlech. Jsem tady s Kathleen Wyattovou. Sama ti poví, o co jde. Kathleen, tohle je seržantka Lindsay Boxerová z oddělení vražd.“

„Kathleen? Co se stalo?“ zeptala se Lindsay.

„Zmizely v černé díře.“

„Cože?“

Kathleen řekla: „Moje dcera Tara a její děčko dneska ráno zmizely a její manžel vyhrožoval, že je zabije.“

„Říkáte, že zmizely. Naznačuje něco, že jim někdo ublížil?“

Kathleen se odmlčela, než odpověděla. „Tara už dřív s miminkem utekla.“

„Od manžela?“

„Bůhvíkolikrát si mi postěžovala, že jí říká, jak ji nenávidí. Bije ji, ale tak, aby to nebylo vidět. Přeje si, aby se Lorrie nikdy nenarodila. A ano, na policii už jsem volala.“

„Požádala Tara o vydání soudního zákazu styku pro Lucase?“

„To by neudělala. Je jí teprve dvacet. Je příliš mladá a hloupá a je na něm citově závislá. Bojí se ho, ale taky ho miluje, bůh jí pomáhej. V sedmnácti mě prosila, abych souhlasila s jejich sňatkem, a bůh pomáhej *mně*, udělala jsem to.“

V telefonu bylo slyšet sirény. Lindsay seděla v autě. Zvýšila hlas, aby byla slyšet i přes ten hluk, a zeptala se Kathleen: „A jak reagovala policie?“

„Dneska? Říkají, že s Lucasem mluvili, ale má alibi. Asi od své milenky. Měla byste ho vidět. Kluzký jako úhoř. Samozřejmě popírá, že jim kdy vyhrožoval. Pátrá po nich několik jednotek a prohledali okolí domu se psy. A s drony. Tvrdí, že se Tara vrátí domů sama. A Lindsay – jestli můžu –, vážně si myslím, že by mohlo být příliš pozdě.“

Slova „příliš pozdě“ přešla do srdcervoucího stenu. Kathleen se rozplakala, jako by si byla jistá, že jsou obě už mrtvé. Jako by to věděla. Člen ochranky sáhl po dveřích, ale Cindy zvedla ruku a potřásla hlavou.

Lindsay se nakonec zeptala: „Jak se jmenoval policista, který to s vámi sepsal?“

„Bernard. Strážník Bernard.“

„Dobře, Kathleen,“ řekla Lindsay. „Promluvím si se strážníkem Bernardem. Dejte Cindy svoje číslo a já se vám ozvu. Jestli je to dítě pohřešované od osmi dnešního rána, je to policejní záležitost. Zavolejte na sanfranciskou policii a chtějte Toma Murryho ze závažných trestných činů. Velí oddělení pohřešovaných osob. A nezapomeňte si nabít telefon.“

„S poručíkem Murrym jsem se už setkala,“ řekla Kathleen. „Nebere mě vážně.“

„Zavolám mu taky,“ slíbila Lindsay. „Uvidíme, jak se to vyšetřování –“ odmlčela se. „Promiňte, musím končit.“

Cindy se s Lindsay rozloučila a dívala se, jak Kathleen píše své telefonní číslo. Pak ta nešťastná žena potřásla hlavou a zamumlala: „Měla byste mi pomoci, Cindy. Lorrie je mrtvá. Říká mi to moje srdce.“

„Je už skoro tma,“ řekla Cindy. „Jděte domů a znova zavolejte na policii. Mluvila jste s Tařinými přáteli? Co její sousedé? Jestli se cokoliv dozvíte, dejte mi vědět. Počkejte. Ukažte mi tu fotografii.“

Kathleen podala snímek Tary a Lorrie Cindy, která si ho vyfotografovala mobilem. Pověděla Kathleen, že by ho mohla zveřejnit s dotazem, zda tu dvojici někdo nezahlédl, aniž by se zmínila o Lucasi Burkeovi.

Když ji Cindy doprovázela k výtahu, narovнала si Kathleen pletenou čepici a zamumlala *díky*. Cindy se vrátila do kanceláře a přemýšlela, proč za ní Kathleen Wyattová přišla. Měla o svém zeřovi pravdu? Nebo byla Kathleen Wyattová jen paranoidní?

KAPITOLA 4

Bylo úterý a já seděla za svým stolem od sedmé hodiny ranní.

Teď bylo osm třicet. Chtěla jsem získat nějaké odpovědi od Kathleen Wyattové před poradou celého oddělení, kterou Jackson Brady svolal na devátou hodinu. Jako matka dcery jsem cítila, že je to naléhavé.

Můj parťák inspektor Richard Conklin a já jsme měli stoly naproti sobě v přední části služební místnosti oddělení vražd. Rich právě přišel, ale když mě slyšel mluvit po telefonu s poručíkem Murrým, zamířil do kuchyňky pro kávu.

Rich a já jsme prokazovali službu Cindy, jeho životní partnerce a mojí kamarádce. Když se vrátil ke svému stolu, poděkovala jsem Murrému, zavěsila a Conklin posunul na můj stůl hrnek s čerstvým kafem. Bylo černé se třemi cukry, jak jsem ho měla ráda.

„Tak co říkal Murry, Boxerová?“

„Povídal, že Lucas Burke je darebák, ale nemyslí si o něm, že je vrah.“

„Jak velký darebák?“

Foukla jsem do kávy a nahlédla do svých poznámek.

„Vloni Lucas vyhrožoval jedné řidičce, která mu pomačkala blatník, nadával jí, popadl ji za ramena a třásl jí. Policie ho předvedla kvůli fyzickému napadení, ale ta řidička nevznesla obvinění. O pár měsíců později vzal Lucas motorovou pilu na strom svého souseda, protože, jak tvrdil, rostl na jeho pozemku. Nerostl. Dostal pokutu osm set dolarů. Konec. Potom ho Kathleen obvinila z domácího násilí vůči její dceři, ale Tara to popřela a prohlásila, že její matka je blázen. Kathleen je hodně emotivní, Richie, což jí ubírá na důvěryhodnosti. Ale je fakt, že týrané ženy domácí násilí často popírají. Tak či tak, tohle říká trestní rejstřík Lucase Burkea. Přinejmenším má násilné sklony.“

Zavolala jsem Cindy a vypila kávu, zatímco Rich odešel ke stolu seržanta Cappyho O'Neila, posadil se na jeho okraj a vyměňoval si s ním a seržantem Paulem Chim názory na blížící se poradu. Slyšela jsem, jak se všichni shodují, že Brady hodlá oznámit své plány do budoucna. Ale co se rozhodl udělat?

Příčinou toho problému byl skandál, který před nedávnem těžce zasáhl naši Jižní stanici. Poručík Ted Swanson z oddělení loupeží najal dva týmy úplatných poldů, s nimiž přepadal drogové dealery a obchody proplácající šeky. V několika přestřelkách zemřelo osmnáct lidí, a dokonce i Swanson koupil tolik olova, že by ho zabilo dvakrát nebo třikrát. On však svá zranění přežil a teď seděl na zbytek svého bezcenného života ve věznici s maximální ostrahou v kalifornském Chinu.

Warren Jacobi, náš přítel, můj bývalý parták a v té době policejní velitel, nesl následky. Musel odejít do penze a na-

hradil ho náš milý poručík Jackson Brady, který teď vedl současně oddělení vražd a Jižní stanici. Když ho nadřízení požádali, aby si z těch funkcí jednu vybral, odkládal rozhodnutí možná až příliš dlouho. V poslední době se proslýchalo, že starosta jedná se Stefanem Rowanem, proslulým velitelem oddělení pro boj s organizovaným zločinem v New Yorku.

Moc ráda jsem pro Bradyho pracovala. Byl chytrý. Nikdy po nikom nechtěl nic, co by on sám neudělal. Byl statečný. A loajální ke svým podřízeným.

Nejvíc mi naháněla strach možnost, že by se ty fámy mýlily. Že se Brady rozhodl stát se policejním velitelem a že ten drsňák z New Yorku nahradí *jeho* na postu velitele oddělení vražd.

To povýšení by bylo možná dobré pro Bradyho, ale mně by zlomilo srdce.

KAPITOLA 5

Podívala jsem se za Conklina a uviděla Bradyho vycházet z jeho kanceláře v zadním rohu služební místnosti. Oblékl si sako a zamířil středovou uličkou do přední části oddělení. Když šel kolem, vstal Conklin z Cappyho stolu a vrátil se na svoji židli.

Brady se obrátil k nám. Blondřaté vlasy měl stažené do culíku, džínovou košili zastrčenou do kalhot, tmavé sako rozepruté. Jeho výraz byl nečitelný.

Brady stál v čele služební místnosti před asi desítkou policistů z oddělení vražd na denní směně, další desítkou z noční směny a dalšími, kteří stále přicházeli. Poldové z ostatních oddělení se opírali o stěny, seděli na prázdných

židlích nebo na rozích stolů a všichni tiše čekali, až Brady odpálí tu bombu.

Když už byla atmosféra tak napjatá, až začínala drnčet jako struna, Brady řekl: „Vím, že to čekání bylo pro vás všechny náročné. S vaší pomocí jsem se snažil, aby tady všechno fungovalo, jak má. Moje žena říká, že vypadám, jako by mě někdo vlácel za autem. Popravdě se tak i trochu cítím, ale nemohl jsem se rozhodnout. Jo, všichni víte, že jsem běhal nahoru a dolů po schodech a na odpočívadle převlíkal kabát. Bylo mi řečeno, abych si vybral mezi třetím nebo čtvrtým patrem, ale kdybych si mohl udržet obě funkce, udělal bych to. V zájmu obecného blaha a také proto, abych se dožil pětáctyřicátých narozenin, jsem se rozhodl zakotvit v oddělení vražd.“

Vydechla jsem úlevou a místností se rozlehl spontánní potlesk a halekání.

„Jsem moc ráda, Brady,“ řekla jsem tak hlasitě, aby mě slyšel. „Byla to oběť.“

„Ne,“ řekl. „Bylo to sobectví. Prostě jsem se nemohl přesunout do Jacobiho parádní kanceláře a hrabat se tam v papírech. Jsem polda z ulice a mám rád akci.“

Po celé místnosti zazněl smích a bylo to, jako když mezi mraky vykoukne sluníčko. Potom jsem si uvědomila, že jsme ještě neslyšeli zbytek příběhu.

Kdo bude nový policejní velitel?

Brady tu otázku očekával. „Takže zbývá ta druhá židle. Na tu usedne bývalý policista z oddělení vražd v L. A. a Vegas, který posledních třicet let vede naši forenzní laboratoř, schopný a zábavný chlapík. A skromný, přestože ho známe jako prvotřídního policejního technika.“

Chvilku trvalo, než jsem si spojila všechny dílky, a pak mi to došlo. O Charliem Clapperovi jsem nikdy neuvažovala jako o policejním veliteli, ale sakra, byla to skvělá volba.

Brady pokračoval: „Správně bych teď měl odhrnout oponu a uvést našeho bývalého poldu a vysoce váženého kriminalistu slovy: ‚Potlesk pro Charlieho Clappera, nového velitele sanfranciské policie.‘ Ale opona tady není a Clapper taky ne. Bude nejspíš přes ulici u MacBaina – v soukromém salonku v prvním patře, který je rezervovaný pro nás všechny od poledne do dvou. Žádný vstupní poplatek, pivo na účet podniku. Jestli máte nějaké otázky, dozvíte se odpovědi v pravý čas.“

Conklin vstal a řekl: „Brady? Jestli jsi Clappera na post velitele doporučil ty, chci jenom říct, dobrá volba. A jsem rád, že zůstáváš s námi.“

KAPITOLA 6

Conklin a já jsme v určený čas přešli ulici, stále v šoku z té zásadní zprávy, která nás tak potěšila.

Clappera jsme měli oba rádi. Hodně. Byl naprostý profík, skromný a pracovitý. Pamatovala jsem si spoustu případů, na kterých spolupracoval jako forenzní specialista: když se z hamburgerů staly bomby, když jsme na zahradě za domem vykopali dvanáct uříznutých hlav, když prozkoumával vědecké muzeum, kde výbuch bomby málem zabil mého manžela Joea. Prováděl nás místy činu a poukazoval na věci, o nichž si myslel, že bychom je měli vědět.

Shrnuto a podtrženo: Charlie Clapper nás nikdy nezklamal.

Richie mi přidržel dveře baru u MacBaina, našeho oblíbeného podniku navštěvovaného zaměstnanci Budovy spravedlnosti od soudních stenografů po motohlídky. V době oběda halekal starý jukebox zplna hrdla a restaurace byla nacpaná k prasknutí, ale my jsme si stůl hledat nemuseli.

Zamířili jsme přímo ke schodišti do prvního patra, kde bylo jasně vidět, že oslava už začala. Byl tam bufet s ohřívacími mísami a tácy, v místnosti byly vyrovnané stoly a dostavila se spousta policistů, nejen z oddělení vražd, ale ze všech sekcí Budovy spravedlnosti.

Dohromady tam mohla být asi stovka lidí včetně Bradyho a každý měl v ruce sklenici. Když jsme procházeli kolem Clappera, zamávala jsem mu a on mi to oplatil. Jakmile už s talířem před sebou seděli všichni, od poručíka Toma Murryho ze závažných trestných činů přes poručíka Lenu Hurvitzovou z útvaru pro zvláštní oběti až po okresního prokurátora Lena Parisiho, zatukal Brady lžičkou na sklenici.

Upoutal naši pozornost. Řekl: „Charlese Clappera, bývalého ředitele našeho forenzního oddělení, není třeba představovat. Mnoho z nás napjatě čekalo na jeho závěry, když zkoumal místo činu, vyslyšalo ho na svědecké lavici, spolehalo na jeho moudrost, když byl spáchán zločin tak nesnesitelně strašný, že jsme nevěděli, jestli máme zvracet, nebo si vyplakat oči. Zítra ráno Charlie usedne na židli policejního ředitele v té fešácké kanceláři ve čtvrtém patře. Já vám zůstanu na krku jako šéf oddělení vražd. Charlie, teď je řada na tobě.“

Zazněl potlesk a výkřiky „Výborně, Charlie!“ a okamžik nato už Clapper držel v ruce skleničku. Jako pokaždé byl dokonale oblečený, vlasy měl ostříhané a učesané a boty se mu leskly jako zrcadla. Postavil se s jednou rukou v kapse a řekl: „Díky vám všem za velice laskavé uvítání na místě, o které nikdo nestojí a nevzal by ho ani pod pohružkou smrti.“

Když utichl smích, Charlie pokračoval.

„Jak řekl poručík Brady, některé z vás znám déle než patnáct let a jsem rád, že jsem mohl tak dlouho poznávat, jak to chodí u sanfranciské policie, a pomáhat strkat darebáky za mříže.“